

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. II. Explicatio hujus visionis, quæ abundantiam misericordiæ Dei,
quam homines imaginari sibi non potuissent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Saturare insuper opprobriis & contumeliis, calumniis ac injuriis, cruciatibus ac doloribus, sarcasmis & maledicentiis publicis populi adversum te efferati; sicque morere inter humiliatōnes ignominias, tormenta ac supplicia omnia, quæ mea promeruiissent peccata; & ita moriens omnem tuum usque ad guttam ultimam effunde sanguinem, ut salubre mihi præpares balneum, in quo possim, quando voluero, meam lavare animam, & ipsam ab omnibus, quæ in te commiserō, mundare peccatis.

Hæc dicens defeci spiritū, totusque obstupitus hæli & attonitus, ac abreptus extra me ipsum, nec intelligens id, quod dicebam. Non expectabam nisi è cælo, quod conteret me, fulmen, in meam supplicium temeritatis, quod ejusmodi in animum fuerim ausus admittere

cogitationes, & tam imperiosa, ne dicam, Majestati divinæ injuriosa ex ore meo protrudere verba. Manebam paulisper suspensus, & quid mecum futurum esset, expectabam anxius; & adverti excitari jubilum, & universalem in toto cælo applausum, quasi festivus quidam ac triumphalis affulisset dies: audiebam harmoniam vocum Angelicarum cantantium suavissimè: Gloria in excelsis DEO, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis. Et exin obortum est silentium magnum.

His ita peractis totus exterritus evigilavi, & venio ad vos, meum vobis relaturus somnium. Nescio, quid mihi futurum sit; nescio, an expectanda mihi mors aut vita, quod ita supremam DEI Majestatem, quam offenderam, præsumpserim tractare.

ARGUMENTUM.

Explicatio hujus visionis, quæ ostendit abundantiam misericordie DEI, quam homines imaginari sibi non potuissent.

ARTICULUS II.

NON minùs obstupuimus, audientes, referrī suum ab ipso somnium, quàm obstupuerit ipse, id à se, dum dormiret, præfata ratione esse formatum. Sed pro eo, quòd ipse exin consternatus manserit & perturbatus, tanquam ex re, quæ sibi videba-

tur maximè horrenda, haud vulgaris nos gaudii demulsit abundantia, quòd tam appropriatè explanatum videremus veritatum nostrarum amabilissimam.

Animæquior esto, diximus ipsi, in ejusdem ruentes amplexus; non omnia sunt perdita;

F 2

sed

Deus tantâ
ergâ nos a-
bundavit bo-
nitate, ut nec
Angeli, nec
homines id
cogitatione
assequi po-
tuissem,

sed cuncta potius succedunt tibi optimè; neque enim feliciore unquam potitus es nocte: Quod vidisti, non est somnium, nec mera imaginatio; sed maxime est veritas, quam ipsemet DEus tibi monstravit: sic enim se habet, ut vidisti: Id, quod hominum nullus unquam est ausus desiderare aut efflagitare à Deo, nec minimam sibi de eo effingere certitudinem; eò quòd illius infinita ratione sumus indigni; id, quod Angeli ipsi in cœlo comprehendere non possent, eò quòd plurimùm ipsorum transcendat captum; DEus hoc ipsemet executioni dedit, unico impulsus infinitæ bonitatis suæ motivò, & incomprehensibili prorsus amoris sui ergâ peccatores, qui nonnisi ipsius odium merebantur, abundantia & excessu.

Deus dat pec-
catori plenam
potestatem li-
berandi se à
peccato,

Siquidem non solùm largitus est illis inæstimabile privilegium, vi cuius in ipsius possint redire gratiam, si fortè hanc aliquo amiserint peccato; eo nomine concedens illis usum pœnitentiæ, mediante qua peccator maximus, & in suis sceleribus magis quàm ullus in terris inveteratus, etiamsi commisisset crimina magis enormia, quàm commissa sint ab omnibus hominibus, & ab omnibus simul dæmonibus à creatione mundi, intrâ minùs quàm quadrantis

horæ spatium, remissionem obtinere possit illorum omnium, & iustitiam DEI, ne condemnentur ab ea, quasi reddere impotentem, expectationem frustrandò inferni, omnesque illius extinguendo flammæ suorum unicâ lachrymulâ oculorum. Non duntaxat robur concedit illis catenas, quibûs in servitute constringuntur peccati, fortiter frangendi, vero dolore, quòd displicuerint DEO, conterendò cor suum, seque postliminiò asferendi in libertatem filiorum DEI; postquàm inimicis suis sese devoverant mancipia. Non tantùm in manus consignat illis clavem regni cœlorum ad aperiendum sibi illud pro arbitrio, quando voluerit, unico actû, quo oderit peccatum, & amet DEum, & potestatem ex abyssò inferni, ubi locus sibi erat destinatus, quoad hæserat in peccato, quasi in momento conscendendi in cœlum, & possidendi inter Angelos thronum gloriæ: quod tam ingens est donum, ut nemo præter DEum, qui infinita ratione dives est in bonitate, concedere id possit.

Sed quod auget admiratio-
nem, est, quòd, dum gratuito
id nobis concedit, & sine ullis,
quasi nostris impensis, tam carò
id emere voluerit pro nobis, ut
expendere pro ipso voluerit pro-
prium suam substantiam & pro-
ptiam

DEus offer-
fecit peccat-
tiam pro
catore
fendente.

priam suam vitam. Ideò namque in persona descendens è vertice cœlorum, & eo consilio splendores infinitæ suæ Majestatis deponens, factus est homo sicut nos, seque in nostrarum immerisit abyssum miseriarum, assumens in sua illas persona, ut ab illis nos liberaremur. Hinc est, quòd ducens in terra vitam pauperem, pœnosam, abjectam & afflictionibus refertam, severam agere voluerit pœnitentiam, ad satisfaciendum justitiæ suæ propriis suis cruciatibus, & tolerandum in se pœnas, quas nostris promerueramus peccatis.

Et quòd omnem transcendit imaginationem, omnemque id considerantem stupore replet animum: totus impassibilis, totusque immortalis, qualis est ex suæ potentiæ divinitatis, non solum pati sed & mori voluit pro peccatoribus: nec satis illi fuit mori simpliciter, sed mori voluit morte tum ignominis, tum cruciatibus plenissima, omnem suum profundens sanguinem ad extinguendum ignem indignationis & iræ DEI Patris sui, quo totum in nos succensum videbat ipsum. O prodigium bonitatum divinarum! sanguinem hunc pretiosum, cujus gutta minima majoris valoris est, quam centies milleni mundi voluit dare totum & integrum ad salvandum animam

meam: hanc DEI vitam, quæ longò superat intervallò omnia, quæcunque omnipotens ipsius brachium educere valet è fundo nihili dare & consecrare voluit pro me misero, ut me liberaret à morte, mihi que conferret vitam æternam. Quis unquam desiderare id ausus fuisset? & in finitæ bonitatis ipsius infinita ratione nostra excedunt desideria. O abundantiam amoris incomprehensibilis! O prodigia! O effusiones bonitatis erga nos miseros, quas omnes tum Angelorum, tum hominum mentes admirari nunquam cessabunt in omnem æternitatem!

Homo hic deficere sibi videbatur præ gaudio, admiratione & amore, talia nos audient explanare sibi, quæ cum ipsi omninò fuerint nova, abripiebant cor ipsius. Itane, inquiebat, hoc verum sit? Itane ingens hoc prodigium, cujus sola cogitatio me tanto concusserat horrore, DEUS sit executus? & factum hoc sit, & constans hoc sit veritas? Exin permansit aliquantisper absque verbo, attollens in cœlum oculos, & profunda è corde ducens suspiria, tandem ad nos conversus, magno cum animi fervore ita nos alloquitur: Et vos, id nòstis, vos? & vos id creditis firmiter? & vos non moriamini præ amore ergà DEUM tam bonum? & omnes ho-

Quantum
prodigium,
quòd DEUS
voluerit mori
pro nobis,

Affectus justæ
gratitudinis.

mines, qui sunt in terra, seque id credere profitentur, non prosternantur de die millies ad pedes ipsius ad rependendas sibi grates? O ingratos! O indignos, quos tanta Majestatis tam excellentis dignitas, tantâ prosecuta est benignitate & clementiâ!

Sed magis adhuc stupendum his omnibus restat quidpiam, dicit ipsi bonus Ecclesiasticus, vehementi admodum sauciatus dolore. An crederes, quòd post omnes hos bonitatis DEI excessus homines non contenti, se vivere absque ulla grati significatione animi, sapius eò usque portentosæ ingratitude proruant, ut conqueri adhuc audeant contra DEum, & dicere, se nimium & plus æquò severè haberi ab illo, dum obstringit ipsos, ut tam amabili, tantâque cum misericordia ipsis concessio utantur pœnitentiæ privilegio? an crederes, inventos ex illis esse qui asserere haud erubuerint, quòd facillè quidem sit DEO opera pœnitentiæ ordinare nobis, cum ipsi nil stet, nisi mandare illa; sed quod sibi amarum valdè & molestum accidat, obligatos esse ad concipiendum de peccatis suis dolorem, ad humiliandum se coram ipso, quin considerent, pro una oculorum suorum, quam ab ipsis exigit, lachrymula, ipsum pro se omnem ex veris suis profudisse sanguinem? An crederes,

quòd postquam præparavit nobis tam salutare è pretioso suo sanguine balneum ad abluendas animas nostras, peccatores id tam parvi faciant, ut præferant spurcicias, quibus maculantur, sanguini Agni, quo à sordibus emundantur? An crederes, quòd, dum indies apertos nobis exhibet thesauros suos in Sacramentis Ecclesiæ, pro eo, quòd omnes homines catervatim se adolvere deberent pedibus ipsius & petere ab eo, ut illorum sese velit reddere participes, ipsi e contra illos fugiant velut molestas farcinas, gravia onera, moles insupportabiles? obsecrandi sunt, urgendi sunt, & millenis vix laboribus obtinetur ab illis, ut accedant.

An potest hoc esse, inquiebat nobis, satis asperè & non parva cum indignatione? Insensati ergò sint, necesse est, & inusitato adversum seipsos stimulatî furore. Itane? Expectare non poterunt nisi supplicia pro criminibus suis, & DEus ex immensa bonitatis suæ abundantia venit ipsemet, & suas offert, suas exhibet illis misericordias? & ipsi has repudient, has abjiciant? An ergò malunt præ blanditiis supplicia, præ fomentis tormenta? Ipse blanditur illis, non obstante ipsorum malitia: illi contemnant ipsum, non obstante ipsius bonitate. Nimis ergò quàm parum

Quàm
dus sit pe
tor & su
suis inimic

DEus fl
tus est a
hibenda
bis mise
diam à
bonitate

parum est illis, offendisse ipsum, nisi insuper insultent ei, despicendo amicabile ipsius requiritiones, invitationes, prenfationes? an pervicaciter perire volunt, frustra reluctante luctamine omni, omni conamine bonitatis infinitæ, volentis salvare illos? an immergere se malunt æternis flammis devotentium abyssis, quàm haurire cum gaudio salutem suam è fontibus Salvatoris? Comprehendere non possum, abripi illos in furoribus tam inusitatum contra seipsum, nec credere, quòd, cum infinitum peccati malum circumferant in corde suo, abnuant illius recipere remedium tam facile, tam jucundum, quòd DEUS quem offenderunt, è proprio suo ipsis extrahit corde. Oportet ergò aliud quoddam arcanum in hoc latere mysterio,

quod nondum mihi explanaris; vel subesse necesse est molestam quandam circumstantiam in præparatione vel usu efficacissimi hujus remedii, quæ retrahat homines, ne magni id æstiment, aut debita gratitudine prosequantur.

Verum, inquis, respondit, qui formabat illum; alia adhuc prodigia hoc concernentia mysterium tibi restant addiscenda, quàm hæc, quæ hucusque explanavimus tibi: parum est, percipisse rem in substantia nisi percipientur quoque circumstantiæ, quibus adimpleta est, quæ tam admirabilem spirant suavitate, quæ forent idoneæ domare corda tygridum, & marmoream æreamque emollire duritiem. Audi historiam, & ipsemet ferto de hoc iudicium.

ARGUMENTUM.

Qua ratione Filius DEI missus sit à Patre suo in terram, ad conficiendum Opus nostræ Reconciliationis.

ARTICULUS III.

DEUS stimulatus est ad exhibendam nobis misericordiam à se la bonitate sua.

QUIS unquam credidisset, quòd DEUS videns in omnibus hominibus peccatum, velut lethalem holtem suum, quòd velut infinitum respicit malum, quòd infinito prosequitur odio, sibi tam necessariò quàm necessarius est amor, quo in propriam suam fertur essentiam? Quis si-

bi persuadere potuisset, quod in omnibus iis non videns, nisi iustissimæ motiva indignationis, quæ quasi vi facta debuissent extorquere ipsi sævissima è manibus supplicia, pro eo, quòd æquissimæ iracundiæ suæ super eos vibraret fulmina, fuerit stimulatus ad effudendum in illos omnem